

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Pfv.I.20.079/2015/7.szám

A Kúria a Világi és Társa Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Rokonai Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Rokonai Balázs ügyvéd által képviselt alperes ellen ingó kiadása iránti perében a Győri Törvényszék előtt G.21.222/2010. szám alatt folyamatban volt és a Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Gf.II.20.079/2014/4. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen az alperes részéről 141. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Győri Ítéltábla Gf.II.20.079/2014/4. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy felhívásra fizessen meg az államnak 3.500.000 (Hárommillió-ötszázezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és az S. Kft. közötti kölcsönszerződéssel a felperes által a Kft.-nek nyújtott 50.000.000 forint kölcsön biztosítására szolgált a szerződés 3. pontja szerint a B. Kft. v-i telephelyén az 1. számú raktárban felvett 75.605.510 forint értékű kömennyiség. Az alperes fióktelepe ugyanezen az ingatlanon található.

A B. Kft. a fenti kőkészletet eladta az S. Kft.-nek, amely társaság a felperes felé fennálló kölcsöntartozását beszámítással oly módon rendezte, hogy a gránitelemeket és köveket tovább adta a felperesnek. 2007. március 26. napján 53.119.331 forint + 20% ÁFA értékben állított ki számlát, amellyel a kölcsöntartozást a

szerződő felek rendezettnek tekintették.

A felperes alkalmazottai 2007. szeptember 14. és 18. között leltározták az alperes fióktelepén lévő kövek egy részét annak tisztázása céljából, hogy milyen kövek találhatóak a v-i telephelyen, mivel ugyanott más gazdálkodó szervezetek is tároltak köveket az alperessel kötött szerződés alapján. Az alperes a leltárt leellenőrizte, azon módosítást javasolt, majd a leltárba vett köveket 2007. december 29. napján a felperes javára „felelős őrzésbe vette” úgynevezett betárolási nyilatkozattal. Az alperes a felperessel kötött megállapodás alapján az így őrzésbe vett kövekből a bevétellel történő elszámolási kötelezettség mellett értékesíthetett.

Az alperes 256.765 forint értékű kővel a felperes felé elszámolt, az így értékesített kövekről a felperes 2008. január 17-én ugyanilyen összegben számlát állított ki. Az alperes a birtokában maradt többi követ nem adta ki a felperes részére.

A 2007. szeptemberi leltárállapothoz képest szakértői bizonyítás eredményeként sem lehetett megállapítani pontosan az alperes birtokában lévő, azonosításra alkalmas kövek fajtáját, mennyiségét.

A felperes módosított keresetében elsődlegesen a 2007. szeptember 18-án felvett leltárban szereplő, az alperes felelős őrzésébe vett kövek kiadására, ennek hiányában pedig azok értékeként 47.615.454 forint és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Utalt arra, hogy az általa kiadni kért kövek nem azonosak az alperes által hivatkozott és a B. Kft. által korábban elszállított kövekkel.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Azt nem vitatta, hogy a felperes által kiadni kért kövek 2007. szeptember 18-án az általa elfogadott leltár szerint birtokában voltak. Vitatta azonban, hogy a kövek a felperes tulajdonát képeznék, mivel álláspontja szerint azoknak a B. Kft. a tulajdonosa. A kövek őrzéséről a B. Kft.-vel kötött szerződést, s később a B. Kft. felszámolóbiztosával abban állapodtak meg, hogy annak jogosult kiadni a birtokában lévő köveket, aki arra vonatkozó tulajdonjogát igazolni tudja. A felperes pedig ezt nem igazolta. Állította, hogy a leltárban szereplő kövek egy része már nincs birtokában, azokat a B. Kft. részben elszállította.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 30 napon belül adja ki a felperesnek a perben beszerzett szakértői vélemény mellékletében felsorolt köveket a szakértői véleményben megjelölt korrekcióval számított értéken. Rendelkezett arról, hogy amennyiben az alperes a megjelölt kövek kiadását részben nem teljesíti, úgy az alperes köteles megfizetni a felperesnek 47.615.454 forintot. Ezt

meghaladóan a keresetet elutasította.

Megállapította az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy a per tárgyát képező, az alperes felelős őrzésébe vett kövekről háromféle lista készült: így a B. Kft. által az S. Kft.-nek értékesített kövek listája, az S. Kft. által a felperesnek értékesített kövek listája, illetve az alperes fióktelephelyén, a peres felek által készített leltár, amelyek közül az első két lista a szakvélemény alapján megállapíthatóan azonos. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a B. Kft. által értékesített köveket adta el az S. Kft. a felperesnek. A köveket az alperes felelős őrzésébe vette, a felperes alkalmazottai által 2007. szeptember 29-én készített leltár alapján vállalta a kövek megőrzését, azokkal elszámolással a felperes felé tartozott.

Utalt arra, hogy a számla, amely 256.765 forint értékű kő eladására vonatkozik, szintén azt igazolja, hogy voltak olyan kövek az alperes birtokában, amelyekkel az alperesnek a felperes felé el kellett számolnia. Álláspontja szerint az alperes nem hivatkozhat alappal arra, hogy a B. Kft., illetve a felszámolóbiztos utasítására más személy szállított el onnan köveket, mert a kövek őrzését a 2007. szeptember 29-ei nyilatkozat alapján a felperes javára vállalta.

Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy az alperes nem kellő gondossággal járt el a telephelyén folyó árumozgás követését illetően, így került abba a helyzetbe, hogy a 2007. szeptemberi leltárban szereplő kövek részben úgy kerültek ki a birtokából, hogy azokkal nem tudott elszámolni.

Megítélése szerint az alperes által becsatolt szállítólevelek nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy az alperes elszámolt volna a leltárban szereplő kövekkel a felperes felé. Az alperes alkalmazottainak a tanúkenti kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítvány elutasítását azzal indokolta, hogy annak teljesítése a per eldöntése szempontjából szükségtelen volt, mert megítélése szerint nem annak volt jelentősége, hogy a B. Kft. szállított el köveket az alperestől, hanem annak, hogy erre a felperes megbízásából került sor, s ennek során pontosan milyen mennyiségű kő került elszállításra. Erre pedig a tanúvallomások nem szolgálhatnak bizonyítékként.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint: A felelős őrzés szabályai alapján az alperesnek azt kellett volna bizonyítania a perben, hogy a 2007. szeptemberben felvett leltárban szereplő kövekkel vagy azok értékével a felperes felé elszámolt. Az alperes azonban a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján az őt terhelő bizonyítási kötelezettsége ellenére nem tudta a fentieket bizonyítani. Ebből következően a felelős őrző alperes a kövek kiadására köteles a Ptk. 196.§ (1) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság a 2007. szeptemberi javított leltárban szereplő kövek jelenlegi értékét szakvélemény alapján 51.246.114 forintban állapította meg. Mivel a felperes módosított keresete a 2007. szeptember 18-ai leltárban szereplő kövek kiadására, illetve 47.615.454 forint megfizetésére kötelezésre irányult, a 2007. szeptemberi javított leltárban szereplő, a szakvéleményben tételesen felsorolt kövek kiadására kötelezte az alperest azzal, hogy a kiadásra nem került kövek helyébe lépő érték a Pp. 215.§-a alapján összesen 47.615.454 forint.

Az alperes által előterjesztett fellebbezés folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Megítélése szerint helyes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és az érdemi döntés, az indokait azonban teljes egészében nem osztotta.

Rámutatott: Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a peres felek nem csupán abban állapodtak meg, hogy az alperes a felperes alkalmazottai által készített leltár általa ellenőrzött tartalmát elfogadva az abban megjelölt köveket felelős őrzésébe veszi, hanem abban is, hogy az őrzésébe vett kövekből elszámolási kötelezettség mellett értékesít. Ebből következően a peres felek között a Ptk.-ban nem nevesített, lényeges tartalmi elemeit tekintve leginkább a Ptk. 462.§-ában szabályozott letéti szerződéshez közelálló, megbízással vegyes atipikus szerződés jött létre.

Rögzítette a másodfokú bíróság: Az alperes a perben tett nyilatkozatával nem vitatta, hogy a felperes által leltárba felvett kövek 2007. szeptember 18-án az azok őrzésére vonatkozó nyilatkozata megtételekor a birtokában voltak. A felperesnek a kövek visszakövetelésére irányuló keresetével szemben egyrészt arra hivatkozott az alperes, hogy a kiadni kért köveknek nem a felperes a tulajdonosa, másrészt, hogy azok egy részét a felperes, illetve a B. Kft. elszállította.

Ebből pedig arra a következtetésre jutott, hogy mivel a letéti szerződés alapján az alperest terhelő visszaadási kötelezettség szempontjából teljesen érdektelen, hogy azoknak a köveknek a felperes tulajdonosa-e, a felperesnek a kiadására irányuló keresete megalapozottságához nem kellett a per tárgyát képező köveket illetően a tulajdonjogát bizonyítania annak ellenére sem, hogy azt az alperes vitatta. Ennélfogva úgy határozott, hogy az alperes azok kiadására a felperessel kötött megállapodás, a felvett és az általa elfogadott leltár alapján köteles.

A másodfokú bíróság rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság helytálló tájékoztatást adott a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítatlanság jogkövetkezményeiről. A

lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként pedig helyesen állapította azt meg, hogy az alperes az előterjesztett védekezése körében nem tett eleget az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének, érdemben ezért helytállóan kötelezte az alperest a felperes által felvett és az alperes által elfogadott leltárban szereplő, őrzésbe vett kövek kiadására, illetve annak elmaradása esetén azok értékének a megfizetésére.

Utalt még a másodfokú bíróság arra, hogy az ingóságok ki nem adása esetén az alperes a pénzbeli egyenértéket azért köteles megfizetni a felperesnek, mert a vele kötött szerződésben a kövek őrzését elszámolási kötelezettséggel vállalta. Ezen túlmenően pedig a kövek kiadásának elmaradása egyúttal a letéti szerződés megszegését is jelenti, amelyből eredő kárként köteles az alperes a Ptk. 318.§ (1) bekezdése alapján a ki nem adott kövek jelenlegi értékét megtéríteni a felperesnek.

Mivel az alperes a fellebbezésében hivatkozott arra, hogy azért nem köteles a kövek egy részét kiadni, mert azokat a felperes részben elszállította, a másodfokú bíróság kifejtette, hogy az alperes a keresettel szembeni védekezését a fellebbezésben olyan bizonyítékokra alapította, amelyek figyelembevételére és értékelésére a másodfokú eljárásban nem volt eljárásjogi lehetőség. Azok érdemi vizsgálatát - érvelt - a Pp. 235.§ (1) bekezdése kizárta, ezért azok az érdemben helyes elsőfokú ítélet megváltoztatására nem adtak alapot.

Álláspontját az alábbiakkal indokolta:

Az alperes a Pp. 235.§ (1) bekezdésének első esetére hivatkozott a bizonyítékai előterjesztésekor, ugyanakkor nem valószínűsítette azt a tényállítást, hogy az új bizonyítékként figyelembe venni kért fényképfelvételek valóban az elsőfokú határozat meghozatalát követően készültek. Azokon semmilyen adat nem utal arra, hogy mikor és hol készültek, nem lehet megállapítani a felvételeken szereplő kövek mennyiségét, típusát sem. E bizonyítékok teljesen alkalmatlanok annak az igazolására, hogy a felvételeken látható kövek azonosak lennének a per tárgyát képező kövekkel vagy azok egy részével. A másodfokú bíróság rámutatott, hogy az alperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy a 2007. szeptemberben felvett leltárban szereplő köveket a felperesnek kiadta, vagy azok értékével a felperes felé elszámolt. E körülmény igazolására pedig a becsatolt fényképfelvételek alkalmatlanok.

Az alperes által hivatkozott szállítólevelekkel kapcsolatosan a másodfokú bíróságnak az volt az álláspontja, hogy azok előterjeszthetőségére és értékelésére csupán a Pp. 235.§ (1) bekezdésének utolsó mondatában meghatározott feltételek fennállása esetén kerülhetett volna sor. Megítélése szerint viszont e feltételek sem álltak fenn, mert kétséget kizáróan megállapítható

volt, hogy az alperes e bizonyítékai előterjesztésével önhibájából késlekedett. Mivel az alperes ezeket a bizonyítékait menthető ok nélkül terjesztette elő késedelmesen, a bizonyítékok érdemi vizsgálatát ugyancsak mellőzte. Megjegyezte ugyanakkor, hogy a szállítólevelekről becsatolt kimutatás adataiból sem állapítható meg megnyugtató módon az, hogy az alperes a per tárgyát képező köveket a felperesnek kiadta. A kimutatáson szállítóként különböző gazdálkodó szervezetek és magánszemélyek szerepelnek. Az alperesnek azt tételesen kellett volna bizonyítania, hogy a szállítások a hivatkozott leltárban szereplő kövekre vonatkoznak, s arra a felperes megbízásából került sor, a kötelezettségének azonban az alperes nem tett eleget.

A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amely annak hatályon kívül helyezésére és elsődlegesen a kereseti kérelem elutasítására, másodlagosan pedig arra irányult, hogy a Kúria kötelezze a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára.

Az alperes megítélése szerint a jogerős ítélet - hivatkozva a Pp. 3.§ (5) bekezdésére, a 235.§ (1) és (3) bekezdéseire, a Pp. 141.§ (2) és (6) bekezdéseire, illetve és 2.§ (4) bekezdésére - jogszabálysértő; a másodfokú bíróság iratellenes, okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó döntést hozott.

Felülvizsgálati kérelmét az alábbiakkal indokolta:

Az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében nem csak az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, illetőleg másodlagosan annak részbeni megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte, hanem az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását is.

A becsatolt fényképfelvételek vonatkozásában a másodfokú bíróság okszerűtlenül mondta ki, hogy azokból nem állapítható meg a készítésük dátuma, a kövek mennyisége, illetve fajtája. Nem helytálló az a megállapítása sem a jogerős ítéletnek, hogy nem valószínűsítette azt, hogy a fényképfelvételek az elsőfokú határozat meghozatalát követően készültek. A reá eső bizonyítási teherre figyelemmel célszerűtlen lett volna részéről e bizonyítékoknak az elhallgatása. Csak azt követően tudott intézkedést tenni a bizonyítékok megszerzése érdekében, miután értesült arról, hogy a kérdéses kövek hová kerültek elszállításra. A felperesnek nyilvánvalóan nem állt érdekében a telephelyén található kövek átvizsgálása, illetőleg annak érdekében leltár- és fotókészítési engedélyt biztosítani a részére.

Okiratellenesnek tartotta a jogerős ítéletnek azt a megállapítását is, amely szerint kizárólag a fellebbezésben előterjesztett bizonyítékokra hivatkozott annak az állításának az alátámasztására,

hogy azért nem köteles a kövek egy részét kiadni, mert azokat a felperes elszállította. Állította, hogy az elsőfokú eljárásban is számtalan, az elszállítás tényét igazoló szállítólevelet csatolt. Jogszerűtlennek tekintette a másodfokú bíróság következtetését, miszerint a becsatolt szállítólevelek nem vehetők figyelembe arra hivatkozással, hogy a bizonyítékok előterjesztésével önhibájából késlekedett.

Ezzel kapcsolatban arra utalt, hogy tőle független harmadik személy birtokában voltak az okiratok. Megítélése szerint túlzó és okszerűtlen elvárást támasztott a másodfokú bíróság, amikor úgy foglalt állást, hogy kötelezettsége lett volna egykori jogi képviselőjének iratjegyzékkel átadni a szállítóleveleket, hiszen előre kellett látnia annak később felmerülő esetleges fontosságát. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság egy olyan mulasztás miatt szankcionálta azzal, hogy a benyújtott bizonyítékainak vizsgálatát megtagadta, amely a perbeli eljárásban irreleváns, hiszen semmiképpen sem kapta volna vissza hamarabb a jogi képviselőjének átadott dokumentumokat, hogyha azokról iratjegyzéket vettek volna fel. Logikailag ellentmondásosnak minősítette a másodfokú bíróságnak azt a következtetését, amely szerint a másodfokú eljárásban becsatolt szállítólevelek azért nem fogadhatóak el új bizonyítékként, mert azt nem állította, hogy azok csupán az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutottak a tudomására, csupán azt, hogy azokat okirati bizonyítékként az elsőfokú eljárásban nem sikerült becsatolnia, miután azokat véletlenül találta meg, azok a korábbi jogi képviselőjénél voltak. Ezzel kapcsolatban kifejtette, az elsőfokú eljárásban végig azt állította, hogy a felperes jogtalanul követeli tőle a keresetében foglalt köveket, tekintettel arra, hogy azokat már korábban elszállíttatta az alperes telephelyéről. Ekként azt a tényt, hogy a kérdések kövek nyilvánvalóan nincsenek nála, eddig is biztosan tudta. Azt is tudta, hogy az elszállításokról szállítólevelek készülhettek. Nem tudta azonban, hogy a bizonyítékok hol lelhetők fel. Emiatt új bizonyíték előadására joggal hivatkozhat a szállítólevelek tekintetében, hiszen ezek nem álltak rendelkezésre az elsőfokú eljárásban is állított tényelőadásának bizonyítására. Megítélése szerint a másodfokú bíróság jogszerűtlenül hivatkozott a Pp. 141.§ (2) és (6) bekezdésére, mert kizárólag azoknak a szállítóleveleknek a becsatolására került sor a másodfokú eljárásban, amelyeket az elsőfokú eljárást követően kapott meg a korábbi jogi képviselőjétől. Mivel nem tudta, hogy a jelen perben érintett kövekre vonatkozó szállítólevelek e jogi képviselőnél vannak, az elsőfokú bíróság fel sem hívhatta ezek csatolására. Ezzel összefüggésben arra hivatkozott, hogy nem ezeknek az okirati bizonyítékoknak a bevétele nélkül határozott az elsőfokú bíróság, hanem az azokról való tudomás nélkül, ezért nem alkalmazható a másodfokú bíróság által hivatkozott Pp. 141.§ (6) bekezdésében foglalt rendelkezés.

Hangsúlyozta, hogy a Pp. alapvető elvei külön kiemelik, hogy a bíróság felhasználhat minden bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas. Véleménye szerint ezért annak érdekében, hogy a bíróság jogoszerű és valós tényállásnak megfelelő ítéletet hozzon, a másodfokú bíróságnak nem arra lett volna helyezni az ítélete „súlypontját”, hogy a bizonyítékok benyújtása vonatkozásában az eljárását szankcionálja, hanem arra, hogy a benyújtott bizonyítékokat felhasználva feltárja a tényállást.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az alperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Pp. 270.§ (2) bekezdése, valamint a 275.§ (3) bekezdése együttes értelmezéséből következően a felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amely annak vizsgálatára szorítkozhat, hogy a jogerős ítélet jogszabálysértő-e. A sikeres felülvizsgálat alapja anyagi jogi jogszabálysértés, vagy az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással bíró eljárási szabálysértés lehet.

Az alperes eljárásjogi jogszabálysértésre hivatkozással támadta a jogerős ítéletet. Felülvizsgálati kérelmében azt róta fel a másodfokú bíróságnak, hogy a Pp. 235.§ (1) bekezdését megsértette, amikor figyelmen kívül hagyta a fellebbezésében előadott új bizonyítékot, amelyek az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutottak a tudomására. Szerinte alaptalanul mellőzte a bizonyítást, amikor figyelmen kívül hagyta azokat az okirati bizonyítékokat, amelyek az elsőfokú eljárás során nem álltak rendelkezésére.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta és megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben felhozott okból nem jogszabálysértő.

A Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 235.§ (1) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy - az elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141.§ (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

A 141.§ (6) bekezdése értelmében ha a felek valamelyike tényállításának, nyilatkozatának előadásával, bizonyítékainak

előterjesztésével - a (2) bekezdésben előírt kötelezettsége ellenére - alapos ok nélkül késlekedik és e kötelezettségének a bíróság felhívása ellenére sem tesz eleget, a bíróság a fél előadásának, előterjesztésének bevárása nélkül határoz, kivéve, ha álláspontja szerint a fél előadásának, előterjesztésének bevárása a per befejezését nem késlelteti.

A Pp. 141.§ (2) bekezdése szerint a fél tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait a per állása szerint a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelelő időben köteles előadni, illetve előterjeszteni.

A Pp. idézett 235.§ (1) bekezdése az új tény állítását, illetve új bizonyítás előadását két feltételhez köti.

A másodfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy e rendelkezés első fordulata szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására. Másrészt annak meg kell felelnie annak a követelménynek is, hogy az elbírálása esetén a fellebbező félre kedvezőbb határozatot eredményezzen.

Kivételt képez ez alól az az eset, amikor az új bizonyíték előadása, illetve az új tény állítása az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának az alátámasztására irányul.

A rendelkezés második fordulata szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására ez esetben is sor kerülhet, azonban alkalmazni kell a Pp. 141.§ (6) bekezdésében foglaltakat. Ebben az esetben tehát, amennyiben a fellebbező felet mulasztás nem terheli, a másodfokú bíróság nem zárhatja ki a további bizonyítást, ha a marasztalt alperes fellebbezési tényállításaiból és a megjelölt bizonyítékokból arra vonható következtetés, hogy a követelés részben vagy egészben jogszabályba ütközik.

A Kúria megítélése szerint a másodfokú bíróság jogszabálysértés nélkül jutott arra a következtetésre, hogy az alperes fellebbezése a fenti feltételeknek nem felelt meg.

Helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a bizonyítás megengedhetőségének a Pp. 235.§ (1) bekezdése második mondatában szabályozott első esetében megjelölt követelménynek az alperes nem tett eleget. Nem valószínűsítette azt a tényállítását, hogy az új bizonyítékként figyelembe venni kért fényképfelvételek az elsőfokú határozat meghozatalát követően készültek, és így mint új bizonyíték alkalmas lehet arra, hogy annak értékelése következtében a másodfokú bíróság az alperesre kedvezőbb határozatot hozzon. Ez utóbbi feltétel körében a másodfokú bíróság okszerűen mérlegelte,

hogy a fényképfelvételek alkalmatlanok annak igazolására, hogy az azon rögzített ingóságok azonosak lennének a per tárgyát képező kövekkel, vagy azok egy részével. A becsatolt fényképfelvételek nem bizonyítják azokat a tényeket, amelyek körében az alperest bizonyítás terhelte, így nem bizonyítják, hogy a 2007. szeptemberben felvett leltárban szereplő ingóságokat a felperesnek vagy megbízottjának kiadta, avagy azok értékével a felperes felé elszámolt.

A másodfokú bíróság új bizonyítékként az utóbb előkerült szállítóleveleket mint okirati bizonyítékokat helytállóan vonta a bizonyítás megengedhetőségének a Pp. 235.§ (1) bekezdésének harmadik mondatában szabályozott másik esetkörébe: a fél az új bizonyítéokra az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztása érdekében hivatkozhat. Az új bizonyíték - a fentiek szerint - ebben az esetben is csak akkor vehető figyelembe a másodfokú eljárásban, ha nem terheli mulasztás a bizonyító felet annak késedelmes előterjesztésében.

A másodfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes mulasztása e bizonyítékok előterjesztése tekintetében nem menthető ki arra hivatkozással, hogy az okirati bizonyítékokat az elsőfokú eljárásban azért nem sikerült becsatolnia, mert azokat véletlenül találta meg, miután azok a korábbi jogi képviselőjénél voltak.

A Pp. 141.§ (2) bekezdésében foglalt generalklauzula előírja, hogy a fél bírói felhívás nélkül is köteles a gondos, és az eljárást elősegítő pervitel szerint eljárni. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor több ízben konkrét és egyértelmű felhívást intézett az alpereshez, hogy terjessze elő bizonyítékait annak az állításának az igazolására, hogy a per tárgyát képező ingóságokkal természetben vagy azok értékével elszámolt, illetve bizonyítsa, hogy a felperes vagy megbízottja a leltár szerint nyilvántartott kövekből elszállított. Az elsőfokú bíróság felhívása tartalmilag megfelelt a törvényes követelményeknek, az elsőfokú bíróság több ízben szabott ésszerű időt a felhívásban foglaltak teljesítésére. Az alperes viszont a felhívás ellenére nem tett eleget az abban foglaltaknak. A mulasztását az elsőfokú eljárás során meg sem kísérelte kimenteni.

A fellebbezésben az alperes által megjelölt ok - nem tudta, hogy a jelen perben érintett kövekre vonatkozó szállítólevelek a jogi képviselőnél vannak - a bizonyítékok előterjesztésével való késlekedés igazolására nem alkalmas. Az e körben általa előadottak nem eredményezik a mulasztás alóli kimentést.

A Kúria hangsúlyozza, hogy a másodfokú bíróság a szállítóleveleket mint okirati bizonyítékokat nem azért hagyta figyelmen kívül, mert az alperes arra mint új bizonyítékra hivatkozott. Az alperes

ugyanis a fellebbezésében ezekkel kapcsolatosan nem állította, hogy azok csupán az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutottak a tudomására. Hanem azért hagyta figyelmen kívül, mert azt nem látta igazoltnak, hogy az alperest nem terheli mulasztás abban, hogy ezeket az okirati bizonyítékokat az elsőfokú eljárásban többszöri felhívást követően nem csatolta.

A felülvizsgálati kérelemben előadott indokolásból sem következik az, hogy mint új bizonyíték az elsőfokú határozatot követően jutott az alperes tudomására. Az alperes hivatkozása - miszerint tudta, hogy az elszállításról számlák készülhettek - azt támasztja alá, hogy a bizonyítékok (a szállítólevelek) létezéséről tudott, csak arról nem, hogy hol lelhetők fel, ezért nem álltak rendelkezésére. A bizonyítékok előterjesztésének elmaradása az elsőfokú eljárásban erre az utóbbi körülményre vezethető vissza. A másodfokú bíróság ugyanakkor helytálló indokát adta annak, hogy ezeknek az okirati bizonyítékoknak az előterjesztésével kapcsolatban az önhiba hiánya miért nem állapítható meg.

Mindezért a másodfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes a bizonyítékai előterjesztésével alapos ok nélkül, önhibájából késlekedett. Erre tekintettel a fellebbezési eljárásban csatolt okiratok a Pp. fent idézett rendelkezése által meghatározott követelményeknek nem feleltek meg.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltakra tekintettel a Kúria hangsúlyozza, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezésben hivatkozott bizonyítékokat egyenként megvizsgálta és azokat helytállóan, logikai hibától mentesen, okszerűen értékelte. Megalapozottan foglalt állást, amikor arra a megállapításra jutott, hogy az új bizonyítékokra hivatkozásnak a törvényben előírt feltételei nem állnak fenn, ezért azokat jogszabálysértés nélkül hagyta figyelmen kívül.

Mindezért alaptalanul állította az alperes, hogy a másodfokú bíróság az eljárását a bizonyítékok benyújtása vonatkozásában jogszerűtlenül szankcionálta.

A fenti indokok szerint a másodfokú bíróság jogszabálysértés nélkül jutott arra a következtetésre, hogy a Pp. 235.§ (1) bekezdésében, továbbá a Pp. 141.§ (6) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján az előtte folyamatban volt eljárásban nem vizsgálhatta az alperesnek a fellebbezésben előterjesztett bizonyítékait. Azokat figyelmen kívül hagyva megalapozottan határozott a jogerős ítéletben, amikor az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme alaptalannak bizonyult, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése szerint irányadó Pp. 78.§ (1) bekezdése értelmében a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles felhívásra az illetékeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő, így ismert felülvizsgálati költsége nem merült fel. Ezért arról határozni nem kellett.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 271.§ (1) bekezdés e) pontja zárja ki.

Budapest, 2015. november 18.

Dr. Orosz Árpád s.k. a tanács elnöke, Pummerné dr. Boruzs Mariann s.k. előadó bíró, Dr. Csentericsné dr. Ágh Bíró Ágnes s.k. bíró